

[Aase Olesen.]

Det skal ikke skjules, at det radikale venstre gerne havde set, at bloktilskudsordningen var trådt i kraft allerede næste år, men de praktiske problemer, der er forbundet med overgangen til generelle tilskud på dette område, er så store, at vi mener, det kan være rimeligt at udskyde den 2 år som foreslået af regeringen.

Det væsentligste problem er den store forskel, der er på biblioteksstandarden fra kommune til kommune. Regeringens forslag udmærker sig, som jeg også fremhævede ved førstebehandlingen, fremfor det forslag, der blev fremsat af den tidligere regering, ved at have et kulturpolitisk sigte, nemlig en tilskyndelse til de kommuner, der endnu er bagefter, hvad standard angår, til at komme med, inden overgangen til bloktilskud finder sted. Det er jo trods alt, selv om vi skal spare over 40 mill. kr. på biblioteksområdet, væsentligt at erindre, at folkebibliotekerne er et af de allervigtigste, om ikke det vigtigste, element i kulturpolitikken. Ingen skal være i tvivl om, at også det radikale venstre i høj grad er opmærksom på, at standarder og normer i visse tilfælde er blevet strammet helt til kanten af, hvad der var lovens hensigt, og at det er muligt at spare. Men vi må ikke glemme, at et veludbygget biblioteksvæsen i alle landets kommuner er en forudsætning for alle former for uddannelse og oplysningsvirksomhed. Et folkebiblioteksvæsen som det danske er ikke blot et led i kultur- og uddannelsespolitikken, men i virkeligheden også et element i vores social- og fordelingspolitik.

Denne helt principielle holdning har det radikale venstre i mange år delt med et stort flertal i dette folketing, og vi er derfor fundamentalt uenige med fremskridtspartiet i de bemærkninger, partiet har fremsat i betænkningen om, at der ikke er socialt behov for biblioteker mere. Fremskridtspartiets indlæg under de to førstebehandlinger af lovforslag nr. 16 og lovforslag nr. 225, begge om ændring af lov om folkebiblioteker m.v., gør det af og til nødvendigt at sætte tingene i deres rette perspektiv.

Lembourn (KF):

Det konservative folkeparti er tilfreds med det resultat, der er kommet ud af forhandlingerne. Dette resultat er, som hr.

Lysholt Hansen sagde det, ganske rigtigt opstået ved, at vi har bøjet vore synspunkter mod hinanden og fundet en fælles fornuftig form på det.

Der har i folketinget på to sagsområder, nemlig Grønlandspolitikken og kulturpolitikken, været en god tradition for, at vi alle forsøgte at blive enige. Jeg beklager dybt, at dette ikke kan lade sig gøre for ændringsforslagernes vedkommende, der drejer sig om den retfærdighedshandling, man nu omsider foretager over for forfatterne.

Jeg har forstået, at samtlige partier i folketinget stemmer for disse ændringsforslag med undtagelse af fremskridtspartiet. Nå, det undrer mig jo ikke, næst efter statsadvokater er forfattere åbenbart det værste, fremskridtspartiet ved. Men jeg beklager, at det er sådan, for vi har altid tidligere været enige om den slags sager.

Lige til slut noget, som måske er lidt utraditionelt: jeg vil gerne sige noget til og om kulturudvalgets formand, hr. Lysholt Hansen.

Med kultursager er det jo sådan, at alle mener, at de har og skal have deres uforbeholdne mening; det har de også, og derfor er det overordentlig svært at være formand for et kulturudvalg. Det er lykkedes takket være denne meget dygtige formand at få et lovforslag igennem på ganske få uger, et lovforslag, som var uhyre vigtigt at få igennem, og som var særdeles kompliceret. Der skulle megen dynamisk ledelsesevne til, og det skal han have tak for.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil ganske kort gøre rede for, hvorfor socialistisk folkeparti trods meget store betænkeligheder alligevel har besluttet sig til at gå ind for dette forslag.

Vores betænkeligheder stammer først og fremmest fra, at forslaget jo er en konsekvens af en finanslovsafstemning, hvor vi var modstandere af beskæringerne bl.a. på kulturområdet. Disse beskæringelser volder os problemer, og vi har svært ved at leve med dem, vi har svært ved at akkviescere ved dem, men ikke des mindre må vi som realister erkende, at de er vedtaget, og at vi skal leve under de forhold, som det nuværende flertal har påtvunget den del af befolkningen, vi repræsenterer. Og så kommer man ud for dette sædvanlige samvittig-